

ΛΥΠΑ.—(Φωνάζοντας). Θά σέ καταγγεῖλω. Φο-
νιά! Ἀναρχιέ! Θά σέ καταγγεῖλω!

ΣΑΒΒΑΣ.—(Γυρίζοντας). Ἄ-χά! Ἐέρεις, νάσαι
πιά προσεχτικά. (Βάζει τὸ χέρι του στὸν ὄμο της καὶ
τὴν κοιτάζει στὰ μάτια.) Νάσαι πιὸ προσεχτικῆ, σοῦ
λέω!

ΛΥΠΑ.—Εἶσαι... (Μονομαχοῦν μερικὲς στιγμὲς
μὲ τίς ματιές. Ἡ Λύπα γυρίζει διαγκώνοντας τὰ
χεῖλη.) Δὲ σέ φοβᾶμαι.

ΣΑΒΒΑΣ.—Ναί, ἔτσι εἶναι καλύτερα. Κι ὄχι νὰ
φωνάζεις. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ φωνάζει κανεὶς. (Φεύ-
γει).

ΛΥΠΑ.—(Μόνη). Μὰ τί εἶν' αὐτό; Τί νὰ κάνω...
Ναί;

ΓΕΩΡΓ.—(Ἀπὸ τὴν αὐλή). Τί γίνεται ἐδῶ, αἰ;
Ἔφυγα γιὰ μισὴ ὥρα, κι ἔγινε τέτοια ἀκαταστασία.
Πόλια, γιατί ἀφήσες νὰ μποῦνε τὰ κοτόπουλα στὸ πε-
ριβόλι; Ἄμε—π' ἀναθεμάσσε—νὰ τὰ μαζέψεις. Ἐσένα
λέω! Δὲν πᾶς; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ! Τώρα θὰ σοῦ
δείξω! Τώρα...

(Ἀόλαία)

Μετάφρ. ΑΘΗΝΑ Ι. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΕΡΟΠΙΑΣΜΕΝΟΙ

Χεροπιασμένοι. Ἀνοίγεται
πλατὺς ὁ δρόμος. Πέρα
τὰ Φάληρα μυριόβρωτα.
Στὸν θροαστὸν ἀγέρα
καὶ τοῦ Σαρωνικοῦ
τὰ μουσικὰ νερά
ἀπλώνει τὰ ἀργυρά
μαλλιά του τὸ φεγγάρι.
Χεροπιασμένοι. Ἡ χάρη
σιτὸ ἑλάϊ μου κι ὀλόγυρα
τὰ χίλια μύρια μουσικὰ
οἱ χίλιες προσευχοῦλες
τῶν λουλουδιῶν, τῶν ἀστειριῶν,
λευκόπαρες θαρκοῦλες
σιτοῦ Ἐνθαριστιῶ τὸ πέλαγο.
Χεροπιασμένοι. Στάσου
κύταξε πίσω, Ἀγάπη, καὶ μακρονά σου;
τῶν πεύκων μέσ' σιτὸ σούρουπο
τὴ λιτανεία.
Ἀκοῦς τὴν γαλμωδία;
Ποιοὶ γέλουν; Ἄγγελοι; Καὶ ποιέες
Ναϊάδες καίνε τὸ λιθάνι,
σοῦ τὸν καπνὸ τοῦ θάνει
ν' ἀπαλαπλώνεται γλυκὰ
στὰ πλάγια τοῦ Τρελλοῦ;
Χεροπιασμένοι. Μουσικὰ
τὰ μουσικὰ φιλοῦνται
καὶ γλυκαποκοιμοῦνται,
ξενάγια τρυφερά,
σιτοῦ πλάτη τὰ φτερά.
Πλατὺς ἐμπρὸς ὁ δρόμος μας,
ἡ Νύχτα κατεβαίνει,
μᾶς κούβει καὶ μᾶς ἐδλογεῖ
κι ἐμεῖς χεροπιασμένοι.

Ἀθήνα Λύγουστος 1919

A. ΑΡΓΗΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ

Χαρά στὸν ποῦ ἔχει τὸ αἷμα σὰν ποτάμι!
Πλούσια ἀπὸ τὴν καρδιά του θ' ἀναβρῦσει
καὶ δίχως νὰ στεριέψει θὰ ποτίσει
μυριόστομο τοῦ κόσμου τὸ πλοκάμι
ποῦ τὸν θυζαίνει σὰν κισσός. Καλάμι
στὰ χεῖλη του ἄς μὴ βάλει, θρήνων θρύση,
πικροβόλη φλογέρα, μὰ ἄς ἀφήσει
ὀρθάνοιχτα τὰ σπλάχνα του ὡς παλάμη
ἀσώτου κι ἄς φωνάξει: ὄχτροί μου, φίλοι,
στὸν ξύπνο μου, στὸν ὕπνο, ἔννοιές σας, πάδια,
βοσκήστε τα στὶς καρδιάς μου τὰ βάθια
κι ὅταν χορτάτοι γλύφετε στὰ χεῖλη
τὸ αἷμα, ἀφήστε μου στιγμοῦλα τόση,
σ' ὠραῖο λυγμὸν ὁ πόνος νὰ φουντώσει.

B. K.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Κόμ' τὰ δεσμά ποῦ σέ κρατοῦν γερά
δοῦ κάτον ἀπὸ μιὰν ἄδικη κατάρα,
νὰ λείψει κάθε πόνος καὶ χαρά,
κι ἀνάμνηση, κι ἀγάπη καὶ λαχτάρα.

Μακριὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄκωη ζωὴ
νὰ τίσσεις αἶθρα λευτεριᾶς στὰ σιῆθη.
Παρὰ σκλάβος τοῦ κόσμου τὴ βοή,
κάλιο μονάχος κι ἔρημος στὴ λήθη!

ΦΟΙΒΟΣ ΛΑΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΕΝΤΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ FOULY.."

ΤΟ ΤΡΙΤΟ

«Au hasard de passer pour fon
je veux chanter. je veux répan-
dre des fleurs».

Ἔχεις, καρδιά μου, πασκαλιά!

Τὴ θαλασσοπνιγμένη
σοῦ τραγοῦδ' ἀνε τὰ πουλιά
σιμά σου ἀναστημένη.

Παίρω λουλούδια καὶ σκορπιῶ:

σιτὸ σῶμα μας ἄς γύρει.
Καὶ γὰρ τραγοῦδι θὲ νὰ πῶ
γιὰ δαύτης τὸ χατήρι.

«Φέρτε λαγούνα καὶ βιολιά,
φρέστε τὰ νιέφια πάλι
Μὴν τὰ ξεχνᾶμε τὰ παλιά:
χορεῦτε, ἀγάλια ἀγάλια.

Ὁ Χάρος δὲ μὲ γύρευε,
ἐπήγε: ἄλλοῦ νὰ παίξει,
μόνο ἡ καρδιά μου χήρευε.
Χορεῦτε, ὡς ποῦ νὰ φέξει.

Ταχειά, σὰν ἔβγει θαμπερά
ὁ Ἥλιος, θ' ἀνεβαίνει
καὶ θὰ φωτίζει λυπητερά
τὴ ζωητοπεδαμένη».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΙΚΑΡΟΣ